

pupka jmějieše člověcie podobenstvie, a ta částka bieše mrtva, ale od pupka až do pat, ta bieše podobenstvie rozličných hovad, a ta částka bieše živa. A ta žena, prikryvši tu potvoru, i přinese ji před Alexandra, kterúžto když 5 uzře Alexander, i divieše se velmi i káza zavolati hadače. A když přijide hadač, tehdy jemu ukáza tu potvoru škaredú. /

282b₂

*Tuto hadač pravil Alexandrovi o jeho smrti,
že má skóro umřieti.
Kapitola 140.*

10

Ale hadač když uzře tu potvoru, velikým stonáním a vzdýchaním vyložil jest, co by se skrze ni znamenalo, i vece: „Najvyšší ciesaři, přišel čas, že se máš z tohoto světa bráti.“ Vece jemu Alexander: „Kterak to má se státi?“ 15 Odpovědě hadač: „Najvyšší ciesaři, této potvory polovice mrtvá, jenž má podobenstvie člověcie, znamená, jenž máš umřieti, ale druhá strana živá, hadóm podobná, znamená krále, jenž od tebe a po tobě zniknú, nebo ti jako nic nebudú přirovnáni k tvé najvyšší velebnosti.“ 20 Uslyšav to Alexander, zamúti se velmi a vece: „Jupiter, najvyšší bože, proč si mé dny tak cílem krátkým zavřel, nebo slušelo mi jest déle živu býti, abych mohl naplniti veličnost, kterouž jest um můj umyslil. Ale že se tobě to nelíbí, na tom skonám. Ale prosím, aby mě přijal za 25 poddaného sobě, nebo toho žádám s velikú žádostí, poňavadž to má se státi.“

*Tuto Antipatrus učinil úklad o smrti Alexandrově.
Kapitola 141. /*

283a₁

30 V ten čas bieše jeden člověk v Macedoní jménem Antipatrus, syn Joběšuv. Ten s mnohým lidem učinil úklad, aby Alexandra zahubil, ale toho jest nemohl po své vuoli skonati, neb bieše Olympiades, máte Alexandrova, často

psala jemu Antipatrovi, aby se střežil před výsostí Alexandrovú. A tak tudy bieše velikú teskností pohnut Antipatrus, a proto umyslil jest, aby Alexandra jedem zahubil.

*Tuto se čte, že Joběšek, syn Antipatruov,
podal jedu Alexandrovi v pití.
Kapitola 142.*

5

A když Alexander v Babyloní ustavi hody slavné a přikáza všechna kniežata odevšad a ze všech krajin svolati a když tak jeden den určený sedieše v hodování s svými kniežaty a bieše velmi vesel, i kázal jest sobě pití podati. 10 Tehdy Joběš, jenž před Alexandra slúžieše, vděčným úmyslem od Kasandra, bratra svého, vzav nápoj k záhubě Alexandra a položiv pod nehtem palce svého lity jed, i přimiesil jest k vínu. A vtom Alexander, vícež více veselěše se, i požáda napitie. Ale Joběš hned jemu zlaté 15 číše poda, a Alexander když se napil, ihned hlasem velikým zvolal a řka: „Pomozte mi!“ A nachý/liv se na pravú stranu zdáše se jemu, jako by játry jeho byly mečem prostrčeny, avšak vzdržev se, i potrpe malitko bolesti, a vstav, 20 hned vece k svým kniežatóm a rytieóm: „Prosimť vás, abyšte jedli a pili a byli veseli.“ Ale oni se zamútichu velmi pro bolest Alexandrovu, a vstavše, i stáchu vně, očekávájice, aby viděli konec jeho.

283a₂

*Tuto Kasander podal jest Alexandrovi jedu, vloživ na pero.
Kapitola 143.*

25

Ale Alexander zamútiv se, i všel jest do komory a hledáše sobě pera, aby v hrdlo včinil a jed přijatý aby mohl vyvrći. Ale Kasander, toho zlého počátek, omočiv pero v jed, i podal jest Alexandrovi, a Alexander vzav pero, i včinil jest v hrdlo, aby mohl zvrći. Tehdy více a více 30 poče jej jed zkrocovati. Tehdy kázal jest jednomu vrata otevřieti, kteráž biechu nad vzhodem řeky, jenž slóve

Eufrates, a tu celú noc nespal jest, ale o puolnoci pozdvihl se s lože, na němžto ležieše, i zhasi světlo, jenž před ním stáše, a že nemožieše choditi prost, na rukú i na nohú poče lézti po zemi k schodu k řece, chtě, aby se v ní utopil.

- 283b₁ 5 Ale Roxona, žena jeho, rychlým během příběhši k němu a přiblíživši se, i připade jej, a objemši jej, poče přežalostivě / plakati a řkúci: „Ó muoj milý pane Alexandře, kterak ty mne biednú po sobě ostaviš?“ I vece jí Alexander: „Prosím tebe, Roxono má milá, ať by nezvěděl izádný skonenie mého.“ A potom uvede jej zase do komory, a objímající hrdlo jeho a hořce plačící, i vece k němu: „Jestliže jest přišel konec živnosti tvé, zpuosob prvé mezi námi.“ A hned Alexander kázal zavolati Šimona, písáře svého, i káza se vyvésti na sien, a svolav všechna kniežata 15 a rytieře své, i káza Šimonovi písari toto poručenstvie psáti.

*Tuto se vypisuje poručenstvie Alexandrovo.
Kapitola 144.*

- 20 Prosíme tebe, Aristotileši, mistře náš milý, prikazujemé, aby z našeho pokladu královského rozdal mezi kněžie ejipské, jenž chrámóm posluhují, tisíc hřiven zlata. Těla mého buď obránce Ptolomeus, muž udatný, a poručenstvie mé vždycky před očima mějte. Opět pravím vám a zpuosobuji, jestliže Roxona, žena má milá, porodí pacholátko, 25 jméno jemu, kteréž chcete, dajte a ciesařstvie mého buď v držení. Pakli děvečku urodí, tehdy volte sobě, Macedonští, krále, ale žena má Roxona nade vším mým panuoj. Ptolomeus ejipskú zemi drž a Kleopatru, kteréžto vzal / 283b₂ bieše Filip, otec muoj, pojmi za ženu a nade všemi kniežaty 30 na vzchod slunce až do Batry drž kniežetstvie. Cleophas nad královstvím persidským panuj, Eleazar múřenínskému panství panuj, Antiochus syrské zemi až do vzchodu Goga a Magoga zpravuj, Aridens drž práva Penelopenkých, Aristus drž indičskú zemi, Imachus uherského 35 ciesařstvie požívaj, Aulus všechnu Armenf drž a zpravuj,

Lectus Dalmací drž a Silicí zpravuj. Šimon písar kapa- dočské zemi panuj, Kasander a Jobeš držte až do potoka, ješto slóve Slunce. Antipatrus, otec jich, buď pánem na Cilicí.

A tak jest dokonal své všecko poručenstvie.

5

*Tuto se čte, že po tom poručenství
stal se jest divný zázrak.
Kapitola 145.*

Když to poručenstvie psáchu před Alexandrem, ihned biechu hromové, blýskanie a země třesenie velmi veliké 10 a třesieše se vešken Babylon. Tehdy po vši zemi takovým zázrakem pronesla se jest smrt Alexandrova i zdvihli sú se všichni Macedonští a počechu hlasy žalostivými křičeti a řkúce: „Jestliže nám neukážete ciesaře našeho, všechny vás mečem zmordujem.“ Uslyšav to Alexander a takový 15 hluk / lidu, i vece: „Co to jest vně?“ Kniežata odpověděchu a řkúc: „Sebrali sú se Macedonští v oděnie a tak pravie, 284a₁ leč vás opatřie, že v jich rukú všichni zahynem.“

*Tuto Alexander kázal se ven na dvór vynésti před vešken lid.
Kapitola 146.*

20

Protož když uslyše Alexander ten křik, i prikáza svým rytieřóm, aby jej zdvihnúce, i položili jej na dvoře. A tak se jest stalo. Tehdy prikáza Alexander všech Macedonských napomenúti, aby pokojně bydleli, ale oni s pláčem voláchu 25 a řkúce: „Najvětší ciesaři, zpuosob, kto nám po tvé smrti panovati bude.“ Odpovědě Alexander a řka: „Mužie macedonští, kohož sobě za krále zvolíte, tohož já potvrzují“. Tehdy všichni hlasem společným žádáchu Perdika konšela, aby jich pánem byl. I káza Alexander Perdikovi před se přijíti i poručí jemu všechno královstvie a da jemu 30 Roxonu za chot, jenž jeho žena bieše.